

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudkyň Mgr. Petry Weissové a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zast. JUDr. Viet Anh Nguyenem, advokátem, se sídlem Myslíkova 171/31, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2019, č. j. CPR-20256-2/ČJ-2017-930310-V235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 A 7/2019 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 20. 6. 2017, č. j. KRPA-228667-17/ČJ-2017-000022, uložilo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tak, že zkrátila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, z 1 roku na 8 měsíců; ve zbylé části žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Městský soud nepřisvědčil žádné ze žalobcem uplatněných námitek. K námitce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, neboť žalobce nevěděl o tom, že jeho povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno, městský soud uvedl, že pro uložení správního vyhoštění není rozhodné, zda se cizinec vytýkaného jednání dopustil zaviněně, či nikoliv. Nastane-li totiž některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění. Na opatření ve formě správního vyhoštění proto nelze nahlížet jako na nepřiměřený právní následek. Městský soud však poukázal na to, že případné nezaviněného jednání by se mohlo odrazit v délce uloženého správního vyhoštění. V právě posuzovaném případě žalovaná v napadeném rozhodnutí stanovila žalobci dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 8 měsíců, přičemž za porušení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo možné uložit správní vyhoštění v délce až 3 let. Dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 8 měsíců proto v žalobcově případě neshledal městský soud nepřiměřenou.

[5] Městský soud také uvedl, že na zákonost napadeného rozhodnutí nemají vliv ani důvody, pro něž bylo pobytové oprávnění žalobci zrušeno, jakož ani skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno již následující den poté, co byl žalobce podroben silniční kontrole. Tyto skutečnosti nic nemění na tom, že žalobce pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu.

[6] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhne do žalobcova soukromého a rodinného života. Uvedl, že správní orgán prvního stupně i žalovaná posuzovaly všechna hlediska daná ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců a zhodnotily všechny okolnosti daného případu, aby mohly učinit závěr ohledně přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21, městský soud zdůraznil, že správní orgány neměly povinnost z vlastní iniciativy vyhledávat další informace, které by mohly svědčit o nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a vyšly ze skutkového stavu, který byl zjištěn bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní rozsudek městského soudu napadá kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel má především za to, že se městský soud nedostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami. V žalobě především nesouhlasil s délkou uložené doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a žalované vytýkal, že svůj závěr podložila domněnkami, čímž byly porušeny § 3 a § 50 správního řádu, a také, že skutečnosti vyplývající z výsledku stěžovatele vyložila extenzivně a vždy v neprospěch stěžovatele. Městský soud pak pochybil, zabýval-li se v napadeném rozsudku výhradně opodstatněností správního vyhoštění a nikoliv již stanovením doby zákazu vstupu na území členských států a žalobními námitkami s tím souvisejícími. Městský soud k tomu pouze uvedl, že doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 8 měsíců se mu nejeví nepřiměřená, a to i při zohlednění skutečnosti, že stěžovatel na území České republiky pobýval bez platného pobytového oprávnění ze své vlastní nedbalosti. Stěžovatel poukazuje na to, že správní orgány i městský soud při zvažování délky doby, po kterou mu nelze povolit vstup na území členských států Evropské unie, nezohlednily to, že bez pobytového oprávnění pobýval na území České republiky pouze krátce, ani nepřihlédly k důvodu, pro který jeho předchozí pobytové oprávnění

pokračování

zaniklo, či k tomu, jak závažnou trestnou činnost má stěžovatel zaznamenanou v rejstříku trestů a kdy k ní došlo.

[9] Stěžovatel dále namítá, že se městský soud nevypořádal s námitkami, v nichž žalobce rozporoval hodnocení jeho výslechu žalovanou a zejména domnělé skutečnosti, které z něj žalovaná dovodila. Z toho důvodu považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

[10] Nakonec stěžovatel městskému soudu vytýká, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně nezasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud podle stěžovatele dostatečně nezohlednil, že stěžovatel na území České republiky pobýval dlouhá léta a měl zde trvalý pobyt, vytvořil si zde vazby na komunitu a má zde přátele a v zemi původu byl nucen déle pobývat pouze ze zdravotních důvodů, přičemž v důsledku toho došlo ke zrušení jeho trvalého pobytu v České republice.

IV.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.)

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel shledává napadený rozsudek vadným především z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, a to konkrétně pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost; poukazuje tím tedy na důvod podle § 103 odst. 1 písm. d). s. ř. s.

[15] Tímto kasačním důvodem se kasační soud zabýval jako prvním, neboť by bylo předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je totiž natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti podle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové část napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60).

[17] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek

uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[18] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud, resp. správní orgán, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Správní orgány a soudy totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, nebo ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018 - 21).

[19] Právě uvedeným kritériím napadený rozsudek vyhověl. Městský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci, v míře obecnosti odpovídající míře obecnosti žalobních bodů, vypořádal. Ostatně stěžovatel proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné.

[20] S ohledem na výše uvedené nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit žádné ze stěžovatelových námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel předně namítal, že se městský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, v níž nesouhlasil s uloženou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Konkrétně městskému soudu vytýkal, že se při přezkumu napadeného rozhodnutí zabýval téměř výhradně opodstatněností správního vyhoštění a nikoliv již stanovením délky doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie a s žalobními námitkami s tím souvisejícími.

[21] Stěžovatel v žalobě konkrétně namítal, že správní orgány při ukládání doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nedostatečně zvážily, zda stěžovatel věděl o tom, že jeho povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno (tj. že zde neoprávněně pobýval z nedbalosti nikoliv úmyslně), a že na území České republiky pobýval bez pobytového oprávnění jen velmi krátkou dobu.

[22] Městský soud se však k uvedené žalobní argumentaci neopomněl vyjádřit, a to konkrétně v odst. 16. až 18. napadeného rozsudku. Učinil tak v míře přiměřené obecnosti stěžovatelovy žalobní argumentace. Pokud stěžovatel městskému soudu vytýká, že se v napadeném rozsudku zabýval téměř výhradně opodstatněností správního vyhoštění a nikoliv již stanovením doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že z žalobní argumentace není zcela zřejmé, ke které z těchto otázek stěžovatel žalobní námitky vztahuje.

[23] Opodstatněností správního vyhoštění a zákonností napadeného rozhodnutí, tedy naplněním zákonných předpokladů pro uložení správního vyhoštění, se městský soud zabýval dostatečně (srov. zejm. odst. 16. a 18. a dále také odst. 20. až 21. napadeného rozsudku). Námitku týkající se stanovení doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie městský soud vypořádal především v odst. 17. se závěrem, že doba zákazu vstupu stěžovatele na území členských států Evropské unie v délce 8 měsíců, když zákon

pokračování

v daném případě umožňuje uložit dobu zákazu vstupu až na dobu 3 let, se jeví jako přiměřená. K zákonnosti těchto závěrů se kasační soud vyjádří níže.

[24] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že se městský soud nevypořádal s žalobními námitkami, ve kterých stěžovatel rozporoval hodnocení jeho výsledku a zejména „*domnělé skutečnosti, které z něj odvolací správní orgán dovodil.*“ Kasační soud však shledal, že ani s touto žalobní argumentací se městský soud neopomněl vypořádat, a to konkrétně v odst. 19. napadeného rozsudku, aniž je třeba tyto jeho závěry nyní opakovat. Namítal-li však v kasační stížnosti stěžovatel také skutečnost, že nebyl vzat v potaz důvod zániku jeho předchozího pobytového oprávnění či závažnost jeho trestné činnosti a doba, kdy k ní došlo, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel tyto skutečnosti v žalobě vůbec netvrdil, tudíž k nim nemůže z důvodů vyplývajících z § 109 odst. 5 s. ř. s. nyní přihlížet v řízení o kasační stížnosti. Městskému soudu v tomto směru nelze ničeho vytýkat.

[25] Nakonec Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovatelově námitce, že se městský soud v napadeném rozsudku nedostatečně vypořádal s žalobní argumentací vztahující se k přiměřenosti zásahu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Uvedenou problematikou se městský soud přiměřeně k rozsahu žalobní argumentace zabýval v odst. 20. a 21. napadeného rozsudku. Také o zákonnosti těchto závěrů kasační soud pojedná dále.

[26] Napadený rozsudek je tedy podle kasačního soudu řádně odůvodněn a je plně srozumitelný, a tudíž netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[27] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť se neztotožňuje se závěrem městského soudu, že napadené rozhodnutí je zákonné a přiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Ani této kasační námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[28] Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení o kasační stížnosti (stejně jako řízení o žalobě) je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Soud totiž není povinen domýšlet argumenty pro vyhovění stěžovatelově kasační stížnosti (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, či rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, nebo ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20). Jelikož stěžovatel tvrzenou nezákonnost napadeného rozsudku téměř nikterak nezdůvodnil, pouze poukázal na chybnou úvahu městského soudu ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a ohledně stanovení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, vypořádal Nejvyšší správní soud tuto kasační argumentaci v míře obecnosti jí odpovídající.

[29] Kasační soud dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, přisvědčil-li závěrům obsaženým v napadeném rozhodnutí, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení správního vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 8 měsíců.

[30] Nejvyšší správní soud se totiž zcela ztotožňuje s tím, jak městský soud vypořádal žalobní námitky. Ve shodě s městským soudem má za to, že pro uložení správního vyhoštění nebylo podstatné, zda stěžovatel věděl či nevěděl o tom, že jeho povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno, tedy zda na území České republiky neoprávněně setrval úmyslně nebo z nedbalosti; nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na území členských států Evropské unie i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak také správně městský soud v napadeném rozsudku uvedl, neměly na zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění vliv tvrzená nevědomost stěžovatele týkající se zrušení jeho pobytového oprávnění, důvody, pro něž bylo pobytové oprávnění zrušeno (tedy ani tvrzené zdravotní obtíže zamezující stěžovateli návrat z Vietnamské socialistické republiky zpět do České republiky) ani skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno již následující den poté, co byl stěžovatel podroben silniční kontrole. K posledně uvedenému lze navíc dodat, že se spisovým materiálem se stěžovatel prokazatelně seznámil a měl možnost se k němu vyjádřit (viz jeho podpis na protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 6. 2017). Žádné námitky, jež uplatňuje nyní, ve správním řízení neoznámil, a jeho nynější argumentace tak stěží může být opodstatněná.

[31] Nejvyšší správní soud se také ztotožňuje se závěrem městského soudu, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje v souzené věci nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Jak příležitostně vyjádřil městský soud, uvedeným se na základě § 174a zákona o pobytu cizinců ve svých rozhodnutích podrobně a dostatečně zabýval správní orgán prvního stupně a poté i žalovaná. Těm přitom nelze vyčítat, že samy z vlastní iniciativy ke skutečnostem zjištěným v průběhu správního řízení již nevyhledávaly další informace svědčící o nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21; na něj také správně odkázal i městský soud.

[32] Co se týče stanovené délky doby, po kterou není stěžovateli povoleno vstoupit na území členských států Evropské unie, má kasační soud za to, že ani zde městský soud ve svém posouzení nepochybil. Otázka stanovení doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). K tomu v souzené věci nedošlo, a tudíž lze přisvědčit městskému soudu, že tato doba není ve stěžovatelově případě nepřiměřená.

[33] Stěžovatel v této souvislosti také namítl, že žalovaná vyšla při stanovení délky doby, po kterou není stěžovateli povoleno vstoupit na území členských států Evropské unie z toho, že se na území České republiky bez povolení k trvalému pobytu nacházel úmyslně. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že taková skutečnost jednak z napadeného rozhodnutí neplyne, a zejména, že žalovaná k odvolání stěžovatele ve správním řízení tuto dobu, původně správním orgánem prvního stupně stanovenou na 1 rok, zkrátila na dobu 8 měsíců (viz odst. [2]). Již z toho je zjevné, že žádné „úmyslné“ jednání stěžovateli k tíži, jak tento mylně dovozuje, nepřičítala.

pokračování

VI.

[34] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační námitky důvodnými, proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, jejich náhrada se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu